

แนวความคิดในการออกแบบ : ปรับปรุงอาคารเดิมโดยการต่อเติมทางเดินที่มีหลังคาคลุมเชื่อมต่อตลอดแนว ใช้โครงสร้างเสาคานไม้ มุงหลังคากระเบื้องฉลุฟูกชนิดโปร่งแสง ตอนล่างใช้ไม้ไผ่ลำเล็กยึดที่ท้องจันทัน เพื่อพรางแสง และได้บรรยากาศพื้นถิ่น

ภาพที่ 4.19 การปรับปรุงอาคารเดิมบริเวณตลาดกลางหมู่บ้าน

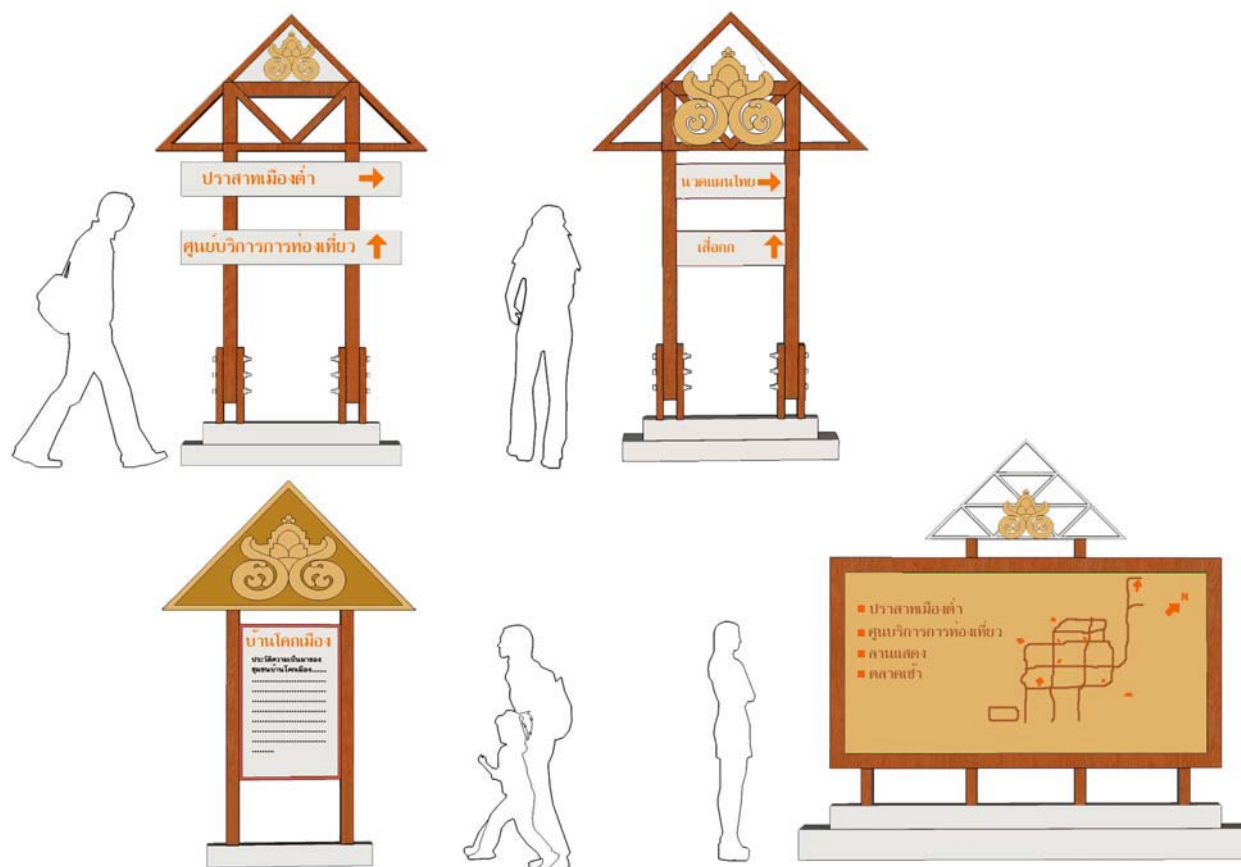

แนวความคิดในการออกแบบ : ปรับปรุงตกแต่งซุ้มทางเข้าที่มีอยู่เดิม ด้วยการประดับตราสัญลักษณ์การท่องเที่ยวของหมู่บ้านเพื่อสร้างอัตลักษณ์

ภาพที่ 4.20 การปรับปรุงซุ้มทางเข้าหมู่บ้าน

แนวความคิดในการออกแบบ : ออกแบบป้ายนำทางด้วยการประดับตราสัญลักษณ์การท่องเที่ยวของหมู่บ้านเพื่อสร้างอัตลักษณ์
 ความคุมโครงสี รูปแบบ และแบบอักษร
 ภาพที่ 4.21 ป้ายนำทาง ป้ายประชาสัมพันธ์

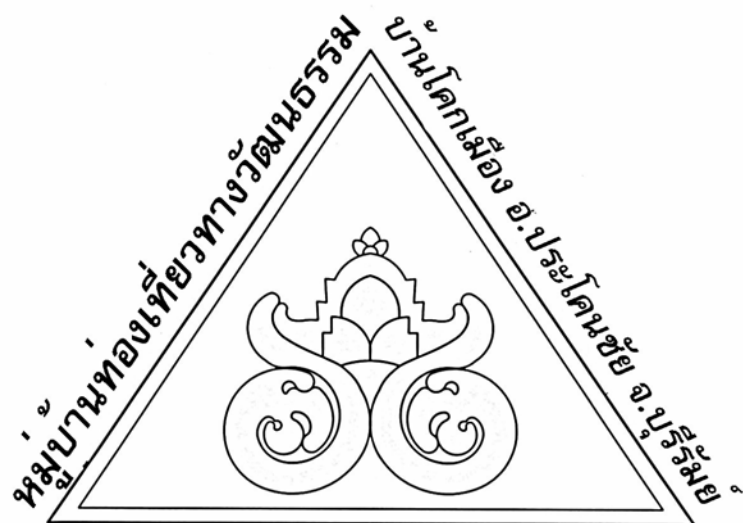

แนวความคิดในการออกแบบ : ออกแบบป้ายบอกทาง ป้ายแสดงแผนที่เส้นทางท่องเที่ยว ป้ายเล่าเรื่องด้วยการประดับตราสัญลักษณ์ การท่องเที่ยวของหมู่บ้านเพื่อสร้างอัตลักษณ์ ควบคุมโครงสร้าง รูปแบบ และแบบอักษร โดยใช้วัสดุธรรมชาติเป็นหลัก

ภาพที่ 4.22 ป้ายบอกทาง

ภาพที่ 4.23 ป้ายแสดงชื่อสถานที่

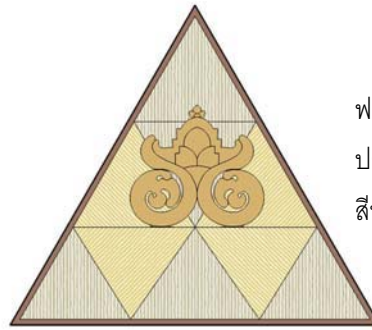
แนวความคิดในการออกแบบ : ตราสัญลักษณ์ออกแบบใช้รูปสามเหลี่ยม อันหมายถึงหน้าบ้านของบ้าน สะท้อนถึงความเป็นหมู่บ้าน ชุมชน อีกนัยสะท้อนถึงหน้าบ้านของปราสาทเมืองต่ำ โดยใช้ลวดลายภายในรูปสามเหลี่ยม เป็นลวดลายของแกะสลักหินภายในองค์ประกอบของ ปราสาทเมืองต่ำ รอบนอกแสดงชื่อหมู่บ้าน

ภาพที่ 4.24 ตราสัญลักษณ์หมู่บ้านท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม บ้านโคกเมือง

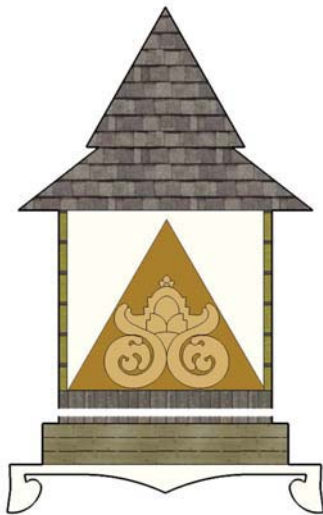
หมู่บ้านท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

ตราสัญลักษณ์กลุ่มฯ

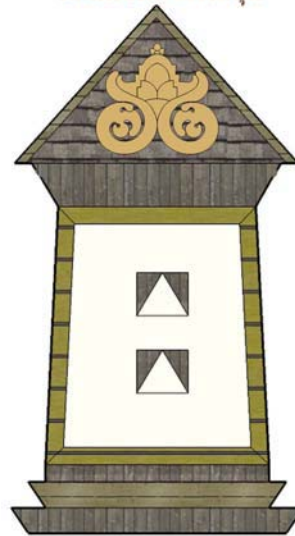

ตกแต่งที่ทำการกลุ่ม

ไม้ไผ่สาน สลับไม้ใบ
พองน้ำหุ้มผ้าไหม
ประดับตราสัญลักษณ์
สีทอง

โคมไฟ

บรรจุภัณฑ์สินค้าชุมชน

เสื้อตราสัญลักษณ์

กล่องพลาสติกแข็งใส เพื่อ
แสดงสินค้า มีกระดาษสีทอง
สกรีนตราสัญลักษณ์ พิมพ์ใน
กล่อง ด้านหลังเป็นรายละเอียด
ของสินค้า

ภาพที่ 4.25 การประยุกต์ใช้ตราสัญลักษณ์สู่งานออกแบบตราสัญลักษณ์ย่อย หรือผลิตภัณฑ์ชุมชน และบรรจุภัณฑ์

4.3 ผลการศึกษา : กรณีศึกษาที่ 2 ชุมชนสวาย ตำบลสวาย อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์

4.3.1 บริบทของชุมชน

4.3.1.1 สภาพทั่วไป

1) ที่ตั้ง

บ้านสวายตั้งอยู่ที่ตำบลสวาย อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ อยู่ห่างจากจังหวัดสุรินทร์ไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ 25 กิโลเมตร อยู่ห่างจากชายแดนกับพม่า 74 กิโลเมตร

2) อาณาเขต มีอาณาเขตดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับจังหวัดบุรีรัมย์

ทิศใต้ ติดต่อกับอำเภอปราสาท จังหวัดสุรินทร์

ทิศตะวันออก ติดต่อกับตำบลสระแสง ตำบลนาบัว อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์

ทิศตะวันตก ติดต่อกับอำเภอกระสัง จังหวัดบุรีรัมย์

3) ลักษณะภูมิประเทศ

ลักษณะภูมิประเทศโดยทั่วไปของตำบลสวายเป็นทิวเขา ด้านทิศตะวันออกมีระดับความสูง

ประมาณ 150 เมตร บริเวณตอนกลางเป็นที่ราบตลอดและลาดต่ำ ทางทิศตะวันตกมีระดับความสูงประมาณ 140 เมตร ลักษณะทั่วไปเป็นดินปนทราย พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่มใช้เป็นที่ตั้งชุมชนและพื้นที่เกษตรกรรม ตำบลสวายมีเนื้อทั้งหมด 44,648 ไร่ (700,107 ตารางกิโลเมตร) แบ่งเป็นที่อยู่อาศัย 1,297 ไร่ พื้นที่ทำการเกษตร 29,764 ไร่ พื้นที่ป่าสงวน 5,536 ไร่

4) ลักษณะภูมิอากาศ

สภาพอากาศบ้านสวาย มีสภาพอากาศคล้ายคลึงกับภูมิอากาศโดยรวมของจังหวัดสุรินทร์ ซึ่งอยู่ในเขตร้อน คือ เขตภูมิอากาศแบบทุ่งหญ้าเขตร้อน (Tropical grassland) ซึ่งมีอุณหภูมิสูงสุดตลอดปี มีช่วงฤดูฝนสลับแห้งแตกต่างกันอย่างชัดเจน กล่าวคือ ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่ปลายเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนพฤษภาคม ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนมิถุนายนถึงเดือนกันยายน และฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่เดือนตุลาคมถึงเดือนมกราคม

4.3.1.2 ประวัติชุมชนและการแบ่งเขตการปกครอง

คำว่า “สวาย” เป็นชื่อภาษาท้องถิ่น (เขมร) แปลว่า “มะม่วง” ชุมชนสวายเป็นหมู่บ้านเก่าแก่เริ่มก่อตั้งเมื่อประมาณ 200 ปีมาแล้ว ที่มีชื่อหมู่บ้านว่า “สวายจ๊ะ” เพราะว่ามีต้นมะม่วงต้นหนึ่งในใหญ่มาก มีชื่อตามภาษาถิ่นที่เขาคือ “สวายเจกทม” โดยมีคนกลุ่มแรกขออพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่คือ ตระกูลตุจจำนุทัศน์ และอีกกลุ่มหนึ่งมาจากจังหวัดนครราชสีมา คือ ครอบครัวของนางจัน ศรีหมื่นไวย์ ตามชื่อ

นายครวรา ศรีหมื่นไวย์ ซึ่งแต่ก่อนยังไม่ได้เป็นตำบลถวาย แต่ขึ้นอยู่กับตำบลคอโค สาเหตุที่บุคคลกลุ่มนี้อพยพมาจากบ้านเดิมก็เนื่องจากการให้ลูกหลานมีที่อยู่อาศัยและพื้นที่ทำกินใหม่ ต่อมาจำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้น บริเวณที่อยู่คู่กับเคบ จึงขยายหมู่บ้านออกไปทางทิศเหนือ และทิศตะวันออกเกิดเป็นบ้านถวายใหม่ บ้านถวายที่เกิดขึ้นก่อนต่อมาเรียกว่า “บ้านถวายจ๊ะ” (จะเป็นภาษาเขมร แปลว่า เก้า) และเมื่อไปอยู่รวมกันหลายที่จึงเรียกเป็นคุ้ม เป็นบ้าน เช่น

1) คุ้มถวายจ๊ะ เป็นหมู่บ้านเกิดก่อน โดยให้ตั้งมณฑ่งใหญ่ของหมู่บ้านเป็นชื่อบ้าน (ชววย หรือชววย เป็นภาษาพื้นเมืองเขมร แปลว่า มณฑ่ง)

2) คุ้มเกาะพะเนา (พะ-เนา) คุ้มนี้ตามชื่อสันนิษฐาน เป็นคุ้มที่มีต้นมะตูมมาก และชววยบ้านในแถบนี้ใช้ต้นมะตูมสระผม เพราะมีกลิ่นหอม คนสมัยนั้นรู้จักทำยาสระผมใช้เอง จึงเรียกหมู่บ้านนี้ว่า บ้านเกาะพะเนา (คำว่าเกาะ เป็นภาษาเขมรแปลว่า สระผม คำว่าพะเนา เป็นภาษาเขมรแปลว่า มะตูม)

3) คุ้มปอยปริง (ปริงเป็นภาษาเขมร แปลว่า ต้นหว้า) คุ้มนี้คงมีต้นหว้ามาก และคนมาอยู่ยังไม่มากจึงเรียกว่าปอยปริง

4) คุ้มปอยปะเตียก ปะเตียกเป็นชื่อต้นไม้ตามภาษาพื้นเมือง ส่วนภาษาไทยเรียกว่าต้นกะบาก คุ้มนี้เข้าใจว่า เมื่อก่อนที่จะเป็นหมู่บ้าน คงมีต้นกะบากอยู่มาก จึงเรียกชื่อหมู่บ้านว่าปอยปะเตียก

5) คุ้มโคกละลอก หมู่บ้านนี้ห่างจากโรงเรียนบ้านถวายประมาณ 3 กิโลเมตร เมื่อคุ้มปอยปริง คุ้มปอยปะเตียก และบ้านถวายจะหนาแน่น ประชากรก็อพยพไปอยู่ เพราะเป็นที่เนินหรือโคกใกล้แม่น้ำ การดำเนินกิจวัตรประจำวันจะสะดวก บ้านนี้จึงตั้งชื่อตามต้นไม้ เช่นเดียวกับบ้านอื่น คำว่าละลอก เป็นต้นชนิดหนึ่ง ภาษาไทยเรียกว่าต้นทองหลวง คำว่าโคก คือที่มีสีผิวความสูง น้ำท่วมไม่ถึง รวมความได้ว่าโคกละลอก คือโคกที่มีต้นทองหลวง

ปัจจุบัน คุ้มถวายจ๊ะ คุ้มปอยปะเตียก คุ้มปอยปริง คุ้มเกาะพะเนา คุ้มโคกละลอก อยู่ในเขตการปกครองของหมู่ที่ 1 บ้านถวายจ๊ะ ตำบลถวาย

6) คุ้มตารอด ตารอดเป็นชื่อคน แกเป็นคนที่ตั้งรกรากอาศัยอยู่มาก่อน แกไปเปิดทางน้ำ ตรงที่สร้างสถานีอนามัยในปัจจุบัน ส่วนทางน้ำที่ตารอดปิดกันไว้ เกลื่อนน้ำมากที่ไหลลงสู่หนองตาระวี ตารอดมาอาศัยอยู่ในบริเวณนี้ แกมีอาชีพทำนา เลี้ยงสัตว์ เช่น วัว ควาย ไก่ ต่อมาหลังมีราษฎรมาอยู่ด้วยมากขึ้น จึงกลายเป็นหมู่บ้านเล็กๆ เลยตั้งชื่อว่าบ้านตารอด

7) โคนตาด้อม ตาด้อมเป็นชื่อคน ตาด้อมแกอยู่บ้านตารอดได้ไปสร้างคอกวัว คอกควาย อยู่ทางทิศตะวันออกของบ้านตารอดก่อนคนอื่น คนรุ่นหลังเลยเรียกว่า บ้านโคกตาด้อม เป็นชุมชนเล็กๆ มีประชากรอาศัยอยู่ไม่ต่อมมาก ปัจจุบันประชากรเริ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

8) โศกตาคิม ตาคิมเป็นชื่อคน ตาคิมกับตาคิมเป็นเพื่อนบ้านตารอดด้วยกัน แยกออกไปสร้างคอกเลี้ยงวัว ควาย ไก่ ปุ่กพิชเระ ต่อมาผู้คนมาอยู่มากขึ้น คำว่า สนวน เป็นชื่อต้นไม้ขนาดใหญ่ใบหนา ใช้เลี้ยงวัวได้

9) โศกตาคิม ประชากรอพยพมาอยู่โศกตาคิมส่วนมากมาจากร้านตารอด ตอนแรกมาสร้างคอกเลี้ยงวัว ควาย ไก่ ปุ่กพิชเระ ต่อมาผู้คนมาอยู่มากขึ้น คำว่า สนวน เป็นชื่อต้นไม้ขนาดใหญ่ใบหนา ใช้เลี้ยงสัตว์ได้

ปัจจุบันนี้ คุ่มตารอด โศกตาคิม โศกตาคิม โศกตาคิม อยู่ในเขตการปกครองของหมู่ที่ 2 บ้านตารอด ตำบลสวาย

10) คุ่มตารอดอันชาย สืบถามได้ว่าความว่า อันชายเป็นภาษาพื้นเมืองแปลว่า กระต่าย ตามปกติกระต่ายนั้นมักชอบออกมาชมแสงจันทร์ ในคืนเดือนหงายและมีการผสมพันธุ์กัน กล่าวถึงชุมชนแห่งนี้ มีผู้คนเป็นจำนวนมาก มีหญิงสาวสวย และมักจะมีหนุ่มจากบ้านอันมาเกี่ยวพาราสี ชอบบพอกันจึงไปอยู่กินด้วยกัน โดยมีได้มีการชื้อขอให้ถูกต้องตามประเพณี เมื่อเห็นลักษณะอย่างนี้หลายคู่ จึงมีบุคคลตั้งชื่อให้ว่า คุ่มอันชาย เพราะเปรียบเทียบกับหนุ่มสาวรักกัน และพากันไปผสมคู่เช่นเดียวกับกระต่ายในคืนเดือนหงาย

11) บ้านโศกตาคอด เป็นหมู่บ้านที่อพยพมาจากบ้านสวาย เมื่ออยู่ในหมู่บ้านใหญ่ คนหนาแน่นขึ้น ไม่กี่ปีจะปลูกสร้างบ้าน จึงไปตั้งกรากใหม่ ใช้ชื่อตาคอด ผู้ที่อยู่ก่อนเป็นชื่อหมู่บ้าน

12) บ้านโคกเวง เป็นหมู่บ้านที่อพยพมาจากหมู่ที่ 3 ในปัจจุบัน เพราะในหมู่บ้านใหญ่ ผู้คนอาศัยอยู่หนาแน่น จึงอพยพไปอยู่ตามโคกตามเนินที่น้ำท่วมไม่ถึง เลี้ยงวัว ควาย ไก่ โศกนี้คงจะมีความยาว จึงใช้ชื่อหมู่บ้านว่า บ้านโคกเวง (เวงเวง อยู่ในเขตการปกครองของหมู่ที่ 3 บ้านอันชาย ตำบลสวาย)

13) บ้านตะเปียงจรั้ง สอถามได้ว่าความว่า มีหนองน้ำบริเวณใกล้ตรงนั้น เมื่อก่อนเป็นทีชุดเอาแร่เหล็กไปถลุงทำมีด พั่ว เคียว ขวาน เป็นต้น พอชุดไปถึงลึกและเอามูลดินมาทิ้งข้างถนน ครั้นอยู่หลายปีเข้า มูลดินที่ทิ้งก็พังลงกลายเป้นดลิ่งพัง และเกิดเป็นหนองน้ำขึ้น ชาวบ้านเรียกว่า ตะเปียงจรั้ง (ตะเปียงเป็นภาษาเขมร แปลว่า หนองน้ำ จรั้ง แปลว่า ดลิ่ง)

14) บ้านตะเปียงจรว ตะเปียงจรวเป็นทางนำไหลจากหนองสระวี พอน้ำไหลทะนานๆเข้าจึงเป็นหนองน้ำลึก ชาวบ้านเรียกว่า ตะเปียงจรว เมื่อมีผู้คนมาอาศัยอยู่มากขึ้นจึงเรียกว่า บ้านตะเปียงจรว (ใจรวเป็นภาษาเขมร แปลว่า ลึก)

15) บ้านโคกตาคิด เป็นหมู่บ้านที่เกิดขึ้นทีหลัง เนื่องจากผู้คนในหมู่บ้านใหญ่อยู่มากอย่างแออัดคับแคบ จึงย้ายไปอยู่กันเพื่อปลูกพืชและเลี้ยงสัตว์ คนที่ไปอยู่ก่อนชื่อตาคิด จึงเรียกว่าบ้านโคกตาคิด

16) บ้านจระกอตระสูง เป็นหมู่บ้านที่เกิดขึ้นใหม่ อยู่ทางทิศเหนือของบ้านโคกตาคิด สมัยก่อนกันดารมาก การสัญจรไปมาลำบาก เพราะเป็นป่าและถนนที่จะเข้าไปก็ไม่มี ต้องเดินอ้อมไปทางโคกตาคิด

สันนิษฐานว่าคงจะมีต้นส้มโอมะมาก และเป็นทางเล็กๆเข้าไป เก็บยอดส้มโอมะได้เต็ม เกง เพาะยอดส้มโอมะ มีรสเปรี้ยว จึงเรียกว่าจระกอตระมุง เมื่อมีผู้คนไปอาศัยเพิ่มขึ้นจึงเรียกว่า บ้านจระกอตระมุง (จระก เป็นภาษาเขมรแปลว่า กรอกหรือใส่ ตระมุง แปลว่า ส้มโอมะ)

17) บ้านกันจวน บ้านนี้อยู่ทางทิศเหนือบ้านหนองโจรว เป็นหมู่บ้านเล็กๆ มีฐานะยากจนประกอบอาชีพทำนา

18) บ้านตึกจุม (คำว่าตึก เป็นภาษาเขมร แปลว่า น้ำ จุม แปลว่า ชุม) ตึกจุมคือทางน้ำไหลมารวมกันตรงบริเวณนั้น ซึ่งต่อมาเรียกว่า ตึกจุม พอมีผู้คนมาอาศัยอยู่มากขึ้นจึงเรียกว่าบ้านตึกจุม ปัจจุบัน บ้านตะเปียงจรัญ บ้านตะเปียงโจรว บ้านโคกตากเกิด บ้านจระกอตระมุง บ้านกันจวน บ้านตึกจุม อยู่ในเขตการปกครองของหมู่ที่ 4 บ้านตะเปียงจรัญ ตำบลตาวาย

19) บ้านตาวะวู ตาวะวูเป็นบุคคลที่ตั้งรกรากอยู่เป็นครอบครัวแรกใกล้หนองน้ำใหญ่ ข้างวัดอาหารขุดมสมบุญณ์ จึงมีผู้คนอพยพตามมาอยู่เป็นจำนวนมาก จึงใช้ชื่อหมู่บ้านว่า บ้านตาวะวู และหนองน้ำใหญ่ก็ให้ชื่อว่า หนองตาวะวู

20) บ้านดองต๊วง ในสมัยก่อนจะมีการสร้างศาลากลางหมู่บ้าน เพื่อให้ใช้ประโยชน์เกี่ยวกับกิจกรรมทางศาสนา ทำบุญอื่นๆ และมักจะทำศาลาขงขียาวและใหญ่ และเป็นรูปหงส์และอื่นๆให้เกิดความสวยงาม จึงใช้เรียกชื่อหมู่บ้านว่า บ้านดองต๊วง (ดอง เป็นภาษาพม่าเมืองเขมร แปลว่า ไม้ที่นำมาแกะสลักต๊วง แปลว่า หง)

21) บ้านกบาลแตก บริเวณนี้สันนิษฐานว่ามีแร่เหล็กอยู่ ชาวบ้านไปขุดเจอแร่เหล็กที่มีคุณภาพดี มาก ไม่สามารถขุดหรือเจาะลงไปได้ จึงให้ชื่อหมู่บ้านว่า บ้านกบาลแตก (กบาล เป็นภาษาเขมร แปลว่า หัว หรือศีรษะ แตก แปลว่า เหล็ก)

22) บ้านปอยเจรีะ คำว่าเจรีะเป็นต้นไม้ชนิดหนึ่ง ลำต้นใหญ่ใบเล็ก เป็นลักษณะใบรวมยอดอ่อนเอกไปเต็มโคนพริกแดงอยู่ทางตะวันออกของหนองตาวะวู มีผู้คนอาศัยอยู่หนาแน่น จึงเรียกชื่อหมู่บ้านตามต้นไม้นี้ว่า ปอยเจรีะ

23) บ้านโคกโศด เป็นหมู่บ้านที่เกิดขึ้นใหม่จากการอพยพของชาวนาหมู่ที่ 5 ตาวะวู ที่เริ่มจะคับแคบ บ้านนี้สันนิษฐานว่าสมัยก่อนที่หนองน้ำคงจะมีดอกบัวขึ้นมากและเป็นเนินสูง จึงเรียกหมู่บ้านว่าบ้านโคกโศด (โศด เป็นภาษาพม่าเมืองเขมร แปลว่า บัว)

24) บ้านโคกเตนิจ คำว่าเตนิจจะเป็นต้นไม้ชนิดหนึ่ง เมื่อมีผู้คนอพยพมาอยู่รวมกันและใช้ชื่อต้นไม้เป็นชื่อบ้าน คือ บ้านโคกเตนิจ อยู่ใกล้กับบ้านโคกโศด ปัจจุบันบ้านตาวะวู บ้านดองต๊วง บ้าน

กบาลแตก บ้านดอยเจ๊ะ บ้านโคกโพธิ์ บ้านโคกเสด็จ อยู่ในการปกครองดูแลของหมู่ที่ 5 บ้านตาวะวี ตำบล
สวาย

25) บ้านตะลวก ที่เรียกว่าตะลวก เพราะบริเวณนี้มีต้นตะลวกใหญ่ขึ้นอยู่ มีหนองน้ำ มีความ
อุดมสมบูรณ์ผู้คนจึงอพยพมาอยู่เป็นจำนวนมาก จึงเรียกว่าบ้านตะลวก

26) บ้านตาต้อม อยู่ทางตะวันตกของหนองน้ำ คำว่าตาต้อมเป็นชื่อคนที่มาอาศัยอยู่เป็นคนแรก
ต่อมาผู้คนอพยพมาอยู่เป็นจำนวนมาก และเป็นที่อุดมสมบูรณ์ จึงเรียกชื่อหมู่บ้านว่า บ้านตาต้อม

27) บ้านระเฮอร์ดับ บ้านนี้สันนิษฐานว่า คงจะต้นไม้เป็นจำนวนมาก เมื่อมีผู้คนไปอาศัยอยู่มากจึง
เรียกชื่อว่า บ้านระเฮอร์ดับ (ระเฮอร์ เป็นภาษาพื้นเมืองเขมร แปลว่า ต้นไม้ ดับ แปลว่า ป่า)

28) บ้านสังเกิด สังเกิดเป็นพืชชนิดหนึ่ง ลำต้นมีหนาม มีกลิ่นเหม็นอมตัวเห็บ ยอกคันกัดใช้จุ่ม
น้ำพริกได้ บ้านสังเกิดอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของหนองน้ำตาต้อม มีผู้คนอพยพไปจากบ้านตาต้อมไป
อยู่ จึงเรียกหมู่บ้านว่า บ้านสังเกิด

29) บ้านโคกจะ เป็นบ้านเก่าแก่อยู่ทางตะวันออกของวัดตาต้อมจอมสวาย ปัจจุบันมีผู้คนอาศัยอยู่
น้อย ประมาณ 8 ครัวเรือน (คำว่าจ๊ะ เป็นภาษาเขมร แปลว่า เก่าหรือเก่า)

30) บ้านโคกตมอด อยู่ทางตะวันออกของบ้านโคกจะ ห่างไปประมาณ 700 เมตร สันนิษฐานว่าคง
จะมีต้นตาลเป็นสัญลักษณ์ จึงใช้ชื่อว่าบ้านโคกตมอด ปัจจุบันมีผู้คนอาศัยอยู่น้อย ประมาณ 2
ครัวเรือน (ตมอด เป็นภาษาพื้นเมืองเขมร แปลว่า ไตด) ปัจจุบันบ้านตะลวก บ้านตาต้อม บ้านระเฮอร์ดับ
บ้านสังเกิด บ้านโคกจะ บ้านโคกตมอด อยู่ในการปกครองดูแลของหมู่ที่ 6 บ้านตะลวก ตำบลสวาย
(พนัส ศรีฐาน, สัมภาษณ์)

ปัจจุบันตำบลสวายแบ่งการปกครองออกเป็น 14 หมู่บ้าน โดยมีก้านัน และผู้ใหญ่บ้าน มีสถาน
ตำรวจทำหน้าที่บำบัดทุกข์บำรุงสุขให้กับประชาชน องค์การบริหารส่วนตำบลสวายทำหน้าที่บริหาร
องค์การบริหารส่วนตำบลสวาย และเพื่อความสะดวกในการปกครองของท้องถิ่น แบ่งกลุ่มการปกครอง
ตามภูมิศาสตร์ ดังนี้ กลุ่มโคกสวายหม หมู่ที่ 1-6 กลุ่มบอยเคียร หมู่ที่ 7-10 และกลุ่มโคกเมือง หมู่ที่
11-14

4.3.1.3 การคมนาคม

การคมนาคมในเขตตำบลและนอกเขตตำบลใช้เส้นทาง รถจักรยาน รถมอเตอร์ไซด์ และรถ
โดยสารประจำหมู่บ้าน เพื่อเดินทางไปยังอำเภอเมืองสุรินทร์ หรือเดินทางต่อไปยังจุดหมาย โดยที่
ถนนลาดยาง รพช. ตร. 11029 ซึ่งแยกมาจากทางหลวงจังหวัดหมายเลข 226 ในตำบลโคโค ผ่านตำบล
ตระแสง ไปอำเภอปราสาท หรือใช้ถนนคอนกรีต ถนนลูกรังซึ่งแยกมาจากถนนสายหลักเข้าสู่ทุกหมู่บ้าน